

Vieną penktadienį prieš chemijos pamoką atėjusi vokiečių kalbos mokytoja nustebino – gavau pasiūlymą keliauti į Vokietijos sostinę Berlyną, į žurnalistikos kursus vokiečių kalba. Laiko buvo nedaug, turėjau apsispręsti dar tą pačią dieną. Nors žurnalistika manęs neviliojo, tačiau gavusi tokį pasiūlymą net neabejojau – noriu. Nelabai gąsdino ir tai, jog skristi turėjau su trečioke Rugile, kurios tada nepažinojau.

Pirmadienis, balandžio 23 prasidėjo nekasdieniškai. Nebuvo nei 6-ą valandą čirškiančio žadintuvo, nei niūrios pirmadieninės nuotaikos. Ilgėliau nei įprasta pasivoliojusi lovoje ir susiruošusi išskubėjau...ne, ne į licėjų. Į Vilniaus oro uostą, iš kurio ir turėjo prasidėti mano kelionė į Helsinkį, o vėliau - į Berlyną. Truputį bijojau, visgi pirmą kartą į užsienį skridau be suaugusiųjų, su trečioke, kurią atpažinau tik iš matymo, tačiau vos išžengusi pro pagrindines duris, iš tolo pamačiau besišypsantį Rugilės veidą ir visos baimės išgaravo. Nelabai žinojau, kaip seksis susibendrauti, bet jokių problemų nekilo, greitai suradome bendrų interesų ir abejoms įdomių pokalbių temų.

Helsinkyje mus pasitiko dar nuo žiemos užsilikęs sniegas ir vėsus oras. Lėktuvo laukėme keturias valandas, bet laikas neprailgo – „iškvočiau“ Rugilę apie žurnalistikos kursus, kuriuose ji jau buvo buvusi praeitais metais, sužinojau viską apie internetinį jaunimo žurnalą, už kurio kultūros sritį buvome atsakingos. Atvykusias į Berlyną pasitiko moteris iš Gėtės instituto, ir kartu tuo pačiu lėktuvu skridusius du estus palydėjo iki viešbučio, esančio Berlyno pakraštyje. Kambariuose gyvenome po du žmones iš skirtingų šalių. Kursuose dalyvavo 24 mokiniai iš Estijos, Lenkijos, Slovakijos, Čekijos ir Vengrijos, bei keletas mokytojų.

Kitą rytą prasidėjo mokslai, kurie vyko tame pačiame viešbutyje, konferencijų salėje. Mokslai prasidėdavo 9 valandą ryto, ir tęsdavosi iki 15 valandos, su pusvalandžio pertraukėle ir valandos trukmės pietų pertrauka. Dirbome prie kompiuterių. Mokėmės įkelti straipsnius, nuotraukas, filmukus, kalbėjome apie puslapio statistiką, darėme foto istorijas, mokėmės apie autorines teises, kaip jų nepažeidžiant įdėti nuotrauką į mūsų laikraštį, gavome patarimų kaip teisingai fotografuoti, o vieną dieną netgi mieste ėmėme interviu.

Tačiau Berlyne ne vien mokėmės. Nuo 15 valandos, kai baigdavosi mokslai, iki vakarienės turėdavome laisvo laiko, o pavalgę vakarienę – vakaro programą. Per 6 dienas aplankėme netoliese esantį miestelį Potsdamą ir Sansoussi rūmus, Reichstagą (Vokietijos parlamentą), East Side Gallery (1,3 kilometro ilgio išlikusią Berlyno sieną, ant kurios prieš daugiau nei 20 metų nutapyta daug įdomių vaizdų, susijusių su laisve), vieną vakarą užkilome į Berlyno televizijos bokštą ir pamatėme naktinį Berlyną iš viršaus, pasivaikščiojome žymiąja Unter den Linden gatve, ir, žinoma, radome laiko lauktuvėms ir suvenyrams nusipirkti. Taip pat turėjome „Šalies skanumynų vakarą“, kai susirinkę po vakarienės dalinomės iš namų atsivežtais, kiekvienai šaliai būdingais saldumynais ar šiaip patiekalais. Iš Lietuvos su Rugile atgabėjomės 3 kilogramų šakotį, kuris pabuvojęs Vilniaus, Helsinkio ir Berlyno oro uostuose ir perėjęs galybę patikrinimų, atrodė visai ne kaip šakotis, nes buvo visas aplūžinėjęs, tačiau visiems labai patiko.

Šie kursai buvo puiki proga patobulinti savo vokiečių kalbos žinias.

Džiaugiuosi, jog taip netikėtai sulaukusi pasiūlymo jo neatsisakiau, ir dabar esu internetinio jaunimo laikraščio „Klick“ redakcijoje. Kursuose taip pat susipažinau su naujais žmonėmis iš kitų šalių, o tai taip pat buvo puiki proga mokytis vokiečių kalbos, kadangi kitaip susikalbėti tiesiog negalėjome. Džiaugiuosi gavusi naujų įgūdžių ir žinių žurnalistikos srityje ir, kad licėjus dalyvauja tarptautiniame projekte „Mokyklos – ateities partnerės“, kuris suteikia mums didžiules galimybes ne tik tobulinti vokiečių kalbą, bet ir atrasti naujus draugus bei įgyti įgūdžių įvairiose srityse.

Laikraščio redakcija padalinta į penkias dalis: SprachWELT (kalbos), LernZEIT (mokymasis), LEBENdig (gyvenimas), KULTur (kultūra) ir politikON (politika). Su Rugile esame

atsakingos už KULTur sritį. Norėtume paskatinti visus, kurie mėgsta/moka rašyti (vokiečių kalbos žinios nebūtinai!) ir norėtų, kad jų rašinius, pasakojimus, straipsnius perskaitytų ne tik licėjaus mokiniai, kreiptis į Viktoriją Danieliūtę Ia arba Rugilę Matulevičiūtę IIIa. Su malonumu laukiame jūsų straipsnelių (tinka ir lietuvių kalba, išversime).

Viktorija Danieliūtė Ia

